

A Fővárosi Ítéltábla

2.Kf.27.430/2006/8. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Sopro Hungária Kereskedelmi és Szolgáltató Kft. (Budakeszi) felperesnek a Gazdasági Versenyhivatal (Budapest hiv. szám: Vj-126/2004.) alperes ellen versenyügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2006. évi március hó 28. napján kelt 7.K.30.482/2005/10. számú ítélete ellen a felperes által 11. sorszám alatt előterjesztett és 13. sorszám alatt indokolt fellebbezés folytán az alulírott helyen 2007. évi április hó 04. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 20.000 (azaz húszezer) forint másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Az irányadó tényállás szerint a 2003-ban bejegyzett felperes külföldi alapítóján keresztül egy nemzetközi csoport magyarországi tagjaként többek közt építőkémi anyagok (pl. csemperagasztók, fugázók, szigetelőanyagok. stb.) kis-és nagykereskedelmével foglalkozó gazdasági vállalkozás, amely több termékcsoporttal van jelen az érintett piacon. A felperes az egyes vékony

ágyazó habarcs termékein (400 flexibilis ragasztó; 404 flexibilis gyors ragasztó; 996 flexibilis fehér ragasztó) a Sopro's. No.1, illetőleg a No.1. jelzést szerepeltette, ezeket termékkatalógusában és szórólapjain a csomagolás ábrázolásával ismertette és a Construma szakipari kiállításon a standja felett elhelyezett reklámozslon a feltűnő No.1 jelölést, márkanév nélkül önállóan alkalmazta.

Az alperes versenyfelügyeleti eljárást indított a felperes ellen, mivel Sopro's No.1, illetőleg a No.1 jelzések szerepeltetésével összefüggésben felmerült a tisztességtelen, piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) fogyasztók megtévesztésének tilalmáról rendelkező 8.§-a megsértésének gyanúja. A lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként a 2004. november 25. napján kelt Vj-126/2004/39. számú határozatában az alperes megállapította, hogy a felperes a Tpv. 8. §-ának (2) bekezdése a) pontjába ütköző, a fogyasztók megtévesztésére alkalmas magatartást tanúsít azzal, hogy a háromféle vékony ágyazó habarcs csomagolásán, szórólapján, katalógusában és a Construma építőipari szakkiállításon a No.1 jelölést alkalmazta, ezért e magatartás folytatását megtiltotta. Az alperes határozatában rögzítette a kifogásolt termékek részletes leírását, amelyek esetében tételesen szerepeltette, hogy az egyes termékek csomagolásán, hol és hányszor szerepel a Sopro, vagy a Sopro's névtől elkülönült No.1 jelölés. Rögzítette, hogy a Construma szakipari kiállításon a stand mögött megjelenő oszlonon nem szerepel a birtokraggal ellátott Sopro'-s jelzés, valamint arra vonatkozó utalás sem, hogy a felperes avagy a terméke milyen szempontból No.1. A versenytanács a vizsgáló álláspontját elfogadva arra a megállapításra jutott, hogy a szakipari kiállításon és a kifogásolt termékek csomagolásán található No.1 felirattal a felperes egyértelműen azt sugallja a fogyasztóknak, hogy e termékei valamilyen tekintetben elsőszámúak, anélkül, hogy közölné milyen szempontból tekinti elsőnek a terméket. Az eljárás során a Magyar Tudományos Akadémia Nyelvtudományi Intézete, valamint az Önszabályozó Reklámtestület Etikai Bizottsága a vizsgáló megkeresésére véleményt adott, azonban a versenytanács nem erre alapítottan, hanem a Tpv. 9.§-ának alkalmazása mellett a részéről elvégzett összevetésre alapozta határozati megállapítását.

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy nem követett el jogsértést és a Sopro's No.1 terméknév használatát megtiltó alperesi határozatot helyezze hatályon kívül. Álláspontja szerint a versenyhatóság döntése beleütközik a Római Szerződés (a továbbiakban: RSZ.) 3. Cikk a) pontjába, 23. Cikkébe, 28. Cikkébe,

valamint az áruforgalom szabadsága átfogó elvébe. Kifejtette, hogy a Sopro's No.1 megjelölést a felperes cégcsoportja 15 éve használja egységesen Európa számos más országában, azonos csomagolású, azonos belső és felhasználási tulajdonságokkal rendelkező termékek forgalmazásánál, amelyet sehol sem értékelték versenyjogsértőnek. A felperes az álláspontját alátámasztó közösségi joggyakorlatra hivatkozott részletesen kifejtve jogi érvelését, és az azt igazoló Európai Bírósági jogeseteket kiemelte és elemezte. Hangsúlyozta, hogy a Magyar Tudományos Akadémia Nyelvtudományi Intézetének autentikus álláspontjával szemben a versenyhatóság helytelenül értelmezte a Sopro's No.1 terméknevet és a No.1 megjelölést, amelyhez nem társul hozzá tartalmi szempontból az elsőség és kizárólagosság mint megtévesztő állítás. Véleménye szerint az alperes túlterjeszkedett a Tpv. adja jogokon, ugyanis a versenyre érezhető hatást nem gyakorló magatartások versenyjogi szankcionálására jogszerűen nincs mód, amelyből következően a felülvizsgálni kért határozat alaptalan, szükségtelen és aránytalan jogellenes korlátozást valósít meg.

Az alperes a határozatában foglaltak fenntartása mellett a kereset elutasítását kérte azzal, hogy döntése nem ütközik a RSZ. felperes által megjelölt rendelkezéseibe, és a felperes a részéről hivatkozott Európai Bírósági jogesetek teljesen más tényállást ölelnek fel, amely alapján a jelen ügy nem ítéltető meg.

Az elsőfokú bíróság a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339.§-ának (1) bekezdése alapján a felperes keresetét elutasította. Indokolása szerint egyetértett az alperesi határozat megállapításaival a Sopro's No.1 felirat értelmezésében, mivel a termékek egy részén külön is használta a felperes No.1 jelzést (csomagoláson), illetőleg a kiállításon, ami No.1 jelzés semmilyen érdemi információt valójában nem hordozott, noha a többi felperesi termék típusjelzéseivel összevetve alappal lehetett arra következtetni, hogy ez is valami minőségi jelzőre utal. Ez pedig amellet, hogy nyilvánvalóan megtévesztő, jól rámutat arra, hogy a használt kifejezés egységes konkrét terméknevként egyértelműen beazonosítható nem volt, míg a No.1 felirat kiemelése pedig kifejezetten valamiféle különleges - egyébként a felperes által semmilyen módon nem igazolt - tulajdonságot sugallt. Az elsőfokú bíróság részletesen rögzítette jogi álláspontját a felperes által hivatkozott európai Bírósági eseti döntésekkel összefüggésben. Ennek eredményeként arra a megállapításra jutott, hogy az alperesnek a Tpv. 8.§-ának és 9.§-ának jelen ügyben alkalmazott értelmezése összhangban van a RSZ. 3. Cikk a) pontjával és a 28. Cikkkel, mivel az RSZ. 30. Cikke kivételi körében értelmezhető, amely nyilvánvalóan nem valósít meg

aránytalan és szükségtelen korlátozást az áruk szabad áramlása tekintetében. A felperesi gyakorlatot jogsértőnek minősítve nem fogadta el a felperes azon érvelését, hogy a No.1 megjelölést nem önállóan alkalmazta, hanem a Sopro's No.1 kifejezést használta, amely az áru neve, és arra utal, hogy a cég elsőszámú terméke. A versenyfelügyeleti eljárás során a No.1 felirat olyan, a csomagoláson, szórólapokon és egy építőipari szakkiállításon való megjelenítéseit vizsgálta az alperes, amely a határozatban részletezett körülményekből következően fogyasztókat megtévesztő hatással bírt, amely szempontból teljesen irreleváns, hogy az egységes terméknévként, vagy egységes árujelzőként jelent meg. Ezzel összefüggésben rögzítette, hogy a forgalmazáshoz szükséges hatósági engedélyek bemutatásának és az egységes terméknévre bejegyzett védjegyoltalom hiányában a Sopro's No.1 kifejezésnek a terméknév, vagy árujelző jellegét nem bizonyította a felperes, így a Pp. 164.§-ának (1) bekezdésében foglaltaknak nem tett eleget. Utalt arra, hogy a felperes nem igazolta az átcímkézés, átcsomagolás költségvonzatát, ennek hiányában pedig e körben nem tudott alappal az aránytalanságra hivatkozni.

A felperes fellebbezésében elsődlegesen kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását a kereseti kérelmének megfelelően. Másodlagos kérelme arra irányult, hogy amennyiben a Fővárosi Ítéltábla úgy állapítja meg, hogy az ügy elbírálásához olyan terjedelmű bizonyítás felvétele szükséges, amely a másodfokú eljárás kereteit meghaladja, a Pp. 252. §-ának (3) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet helyezze hatályon kívül és utasítsa az elsőfokú bíróságot újabb határozat hozatalára. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság mind jogi, mind tényállási szempontból tévesen foglalt akként állást, hogy a versenyhatóság döntése nem ütközik a RSZ-nek az áruk tagállamok közötti szabad áramlásáról szóló alapvető rendelkezéseibe, ezeken belül is a mennyiségi korlátozások tilalmát kimondó 28. Cikkébe, ugyanis az ezen előírás alóli kimentést helytelen jogértelmezés miatt tévesen állapította meg. A felperes fellebbezésében részletesen felsorolta a Sopro's No.1 termékek „tartalmi igazolhatóságát” befolyásoló tényezőket (így pl. a vizsgált termékek kerültek elsőként bevezetésre az egységes európai piacra, a legszélesebb körű minőségi és megfelelőségi igazolásokkal rendelkeznek, kiemelt minőségű alapanyagokból, illetve adalékokból állnak, stb.). Nem fogadta el azon elsőfokú ítéleti megállapítást, hogy a Pp. 164. §-ában foglalt bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget az átcímkézés és átcsomagolás aránytalan voltára vonatkozóan. Véleménye szerint a szükséges mértékben, a jogi érvek alapján bizonyítottanak vélte az alperesi intézkedés alaptalanságát, szükségtelenségét és aránytalanságát, ezt meghaladóan pedig - álláspontja szerint - az áruforgalom

szabadságába ütköző tagállami rendelkezés alóli kimentés bizonyítása egyébként is az alperest terhelte volna. A ténybeli bizonyítást illetően kitért arra, hogy a csomagolás megváltoztatásának költségei belső költségkalkuláció keretében előre kiszámíthatóak, valamint a korlátozás egyéb következményei is tételesen prognosztizálhatóak, azonban az okirati bizonyítékkal egy még meg nem történt jövőbeli eseményt értelemszerűen nem lehet alátámasztani. Ezzel összefüggésben felsorolta, hogy az alperesi határozatban alkalmazott jogkövetkezmény mely területekre lenne kihatással (így pl. gyártási folyamatra, marketingre, imázsára, kommunikációra, forgalomra, versenyképességre és az internetes honlap átalakítására). Rögzítette, hogy számításait és kalkulációit figyelembe véve ez jelentős többletköltséggel járna, amely intézkedés következtében aránytalan károkat szenvedne. Álláspontja szerint az európai uniós tagállamok fogyasztóitól elvárható kellő körültekintés mellett nem feltételezhető, hogy a Sopro's No.1 jelzéssel ellátott termékeknek bárki piacvezető attribútumokat tulajdonítana. Ezt támasztja alá, hogy a Sopro's No.1 jelzéssel ellátott termékeket szabályszerűen forgalmazzák az uniós, valamint a kelet-európai országokban anélkül, hogy ezen megnevezés használata bárhol megtévesztené a fogyasztókat, holott a No.1 rövidítés ezen országok hivatalos nyelveiben sokkal inkább értelmezhető, mint a magyar nyelvben. A felperes fellebbezéséhez mellékelte az Építésügyi Minőségellenőrző Innovációs Rt. A-1017/1999. számú építőipai műszaki engedélyének másolatát annak igazolására, hogy más termékében is feltüntetésre került a No.1, így pl. a Dyckerhoff Sopro's No.1 csempe ragasztónál a hatóság által jóváhagyottan.

Az alperes ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint a felperes fellebbezésében - az elsőfokú bírósági eljárásában követett gyakorlatához hasonlóan - ismételten az Európai Bíróság esetjogából kiragadott félmondatokat, idézeteket közöl anélkül, hogy az adati kérdésre vonatkozó teljes jogértelmezést feltárná, és az egész mondatot, illetőleg az adott közösségi jogi tételt továbbfejlesztő esetjog tartalmát is figyelembe venné. Az elsőfokú eljárásban kifejtette jogi álláspontját a közösségi jogi hivatkozásokkal összefüggésben, amelyet ellenkérelme indokaként szükségesnek tartott megismételni. Hangsúlyozta, hogy a határozatában megállapított szankció nem diszkriminatív, az szükséges és arányos annak érdekében, hogy a torzulásmentes gazdasági verseny helyreálljon az érintett piacon, amelynek egyik legfontosabb eszköze a fogyasztói döntések tisztességtelen befolyásolásának megtiltása. Utalt arra, hogy teljes körűen figyelembe vette a Tpv. 78.§-

ának (2) bekezdésében foglalt szempontokat, így a jogsérelem súlyának megítéléséhez a gazdasági verseny veszélyeztetettségét, a fogyasztói érdeksérelem körét és kiterjedtségét részletes piaci vizsgálat segítségével mérte fel, így a beszerzett bizonyítékokból és a feltárt körülmények alapján döntött a felperesi jogsértő magatartás folytatásától való eltiltás mellett. A vizsgált termékeken található No.1 jelzések tartalmi igazolhatósága tekintetében előadta, hogy nem felel meg a valóságnak az a felperesi állítás, hogy a Sopro's No.1 egységes terméknévként jelenik meg a fogyasztók számára, amelynek oka az, hogy a Sopro's és a No.1 ténylegesen két különálló kifejezésként került ábrázolásra. Ezen állítást megerősíti a két kifejezés különböző színe, mérete, valamint az, hogy ezek egyetlen termékcsomagoláson sem jelennek meg egymás mellett egységes konstrukcióban. Önmagában egy termék jó minősége nem hatalmaz fel egyetlen piaci szereplőt sem arra, hogy olyan kiválóságra, elsőre utaló jelöléssel ruházza fel a saját termékeit, amely nem felel meg a valóságnak, különös tekintettel azon tényre, hogy az érintett termékkörből a felpereséhez hasonló jó minőségű termék több is van a piacon. Hivatkozott arra, hogy a felperes által csatolt építőipari műszaki engedély egyáltalán nem bizonyítja, hogy a felperesi vállalkozás egységes terméknévként alkalmazná a Sopro's No.1 kifejezést, ugyanis az engedély nem az eljárás tárgyát képező felperesi termékre vonatkozik. Kiemelte, hogy az engedélyben a Sopro kifejezés mellett nem szerepel az s-rag, amely a felperes szerint alátámasztaná, hogy a nevezeti termékcsalád számára a legfontosabb és ezért indokolt lenne a No.1 jelzés alkalmazása. Véleménye szerint a felperes sem az elsőfokú eljárás során, sem fellebbezésben nem közölt konkrét, tételes költségkalkulációkat, és prognózisokat, ehelyett adott egy olyan túlzó adatokat és vitatható elemeket tartalmazó elnagyolt felsorolást, amelyet egyáltalán nem tudott tényekkel alátámasztani a csomagolás megváltoztatásának költségeit illetően. Összegzésképpen rögzítette, hogy az elsőfokú bíróság - az eddigi gyakorlathoz igazodva - helyesen állapította meg, hogy a Tpvt. 9.§-a alapján a vizsgálat tárgyát képező kifejezésnek a mindennapi életben, illetőleg a szakmában elfogadott általános jelentése az irányadó annak megállapításánál, hogy a tájékoztatás a fogyasztók megtévesztésére alkalmas-e, amely nyilvánvalóan nem kizárólag a kifogásolt szó nyelvtani értelmezéséhez kapcsolódik. A versenyhatóság döntése a beszerzett bizonyítékok és az ügy összes körülménye alapján a közérdek védelmében szükségesnek és arányosnak minősült, ezért teljességgel összhangban áll a közösségi joggal.

Az alperes ellenkérelmére vonatkozóan a felperes írásban terjesztette elő észrevételeit hangsúlyozva, hogy teljességgel megalapozatlannak tartja a versenyhatóságnak a felperesi beadványokat érintő kritikáját és minősítését. Kiemelten figyelemmel azon tényre, hogy az

európai közösség joganyagát, valamint az annak értelmezését alakító esetjogot, annak a jelen ügyre vonatkozó releváns részeit teljes körűen ismertette és azt az általánosan elfogadott szempontok alapul vételével, továbbá a jogfejlődés figyelembevételével értelmezte. Utalt arra, hogy a Sopron's No.1 a jelenlegi terméknév kialakításakor került bevezetésre, és évek óta ebben a formában egységes terméknévként van jelen a piacon, amely a fogyasztói döntéseket egyáltalán nem befolyásolja tisztességtelen, megtévesztő módon. A fogyasztók így ismerték meg, nyilvánvalóan ennek bármilyen megváltoztatása számottevő versenyhátrányt okoz számára, hiszen az új elnevezései terméket gyakorlatilag újra be kellene vezetni a piacra, és meg kellene ismertetni a fogyasztókkal. A fellebbezésben bemutatott, megfelelően tagolt és részletezett költségkalkuláció szakmailag megalapozott becsléseket tartalmaz, különösen figyelembe véve azt, hogy a bizonyítási kötelezettség szabálya alapján elsősorban nem felperesnek kellene bizonyítania a versenyhatóság intézkedésének aránytalanságát, hanem az alperesnek az arányosságot, a közösségi jogot sértő magatartásának jogellenesség alóli kimentése érdekében. Megismételte az irányú álláspontját, hogy az alperesi határozat esetében sem szükséges az arányosság kérdésének vizsgálata, mivel a versenyhatóság döntése fogyasztóvédelmi szempontból teljesen szükségtelen, a fogyasztóvédelmi célok elérésére alkalmatlan. A jelen esetben nem létezik olyan kulturális vagy szociális különbség, amely oda vezethetne, hogy a magyar fogyasztókat a No.1 jelzés megtéveszti, míg a többi tagállam fogyasztóit nem téveszti meg. Az Európai Unió hivatalos nyelvei közül éppen a magyar az, amelyben a No. rövidítés anyanyelvi szinten nem értelmezhető, így a terméknév egyik fele használatának megtiltása önmagában elegendő ahhoz, hogy az áruk szabad mozgása közösségi alapelvek sérelméhez vezessen.

Az alperes írásbeli észrevételében lényegében megismételte a jogsértés vonatkozásában kifejtett versenyhatósági okfejtést, valamint a felperesi fellebbezésre vonatkozó jogi álláspontját.

A felperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló peradatokból okszerű következtetésre jutott a felperes által megvalósított jogsértés és az ezzel összefüggésben alkalmazott jogkövetkezmény megalapozottsága tekintetében, amelynek eredményeként jogszerűen határozott a felperesi kereset elutasítását illetően. A felperes fellebbezésében olyan új

tényt vagy körülményt nem jelölt meg, amely fellebbezése kedvező elbírálását eredményezhetné.

A Tpv. III. fejezete rendelkezik a fogyasztói döntések tisztességtelen befolyásolásának tilalmáról, amely alapján a Tpv. 9. §-ában foglaltak alkalmazása mellett vizsgálta a versenyhatóság a No.1. jelzésnek a meghatározott termékkör esetében való használatát és ezzel összefüggésben megállapította, hogy ez a fogyasztók számára azt sugallja, hogy a felperesi termékek valamilyen szempontból elsőszámúak anélkül, hogy közölné, hogy milyen szempontból tekinti ezeket elsőnek, és mi teszi indokolttá a No.1. megjelölés feltüntetését.

A fogyasztói döntés szabadságának védelme szükségképpen kiterjed a fogyasztók áruválasztását befolyásoló tényezők vizsgálatára. Így amennyiben a felperes lényeges információnak tekintette, hogy hangsúlyos módon feltüntetésre kerüljön a No.1. jelzés, úgy a fogyasztókra gyakorolt hatást figyelembe véve azt oly módon kellett volna használnia, hogy az általa hivatkozott - a vállalkozás számára legfontosabb termékek - jelentéstartalmat közvetítse. A felperes részéről nyújtott fogyasztói tájékoztatás a No.1. jelzést és a Sopro's kifejezéssel kombináltan való megjelenítést anélkül tüntette fel, hogy közölte volna, hogy ez milyen szempontból vonatkoztatható az adott ragasztóra, avagy a szakmai kiállítás anyagára. A saját termékeivel kapcsolatos szubjektív megítélését tükröző No.1. jelölés értelmezést nem segítő (kiegészítő) magyarázat hiányában való megjelenítése így a fogyasztók megtévesztésére alkalmas volt. A No. rövidítés anyanyelvi szinten nem értelmezhető, míg a Sopro's kifejezésben az idegen nyelvű birtokos s-rag jelentése az átlagfogyasztó esetében közérthetőnek nem tekinthető. A No. nemzetközi rövidítésnek tekinthető, ugyanakkor az ezzel együtt használt egyes szám, valamely elsősége való utalásként jelenik meg a fogyasztói tudatban, azonban ennek igazoltságát a felperes nem bizonyította.

Az alperesi határozat rendelkező része egyértelműen tartalmazta, hogy a versenyhatóság nem a Sopro's név használatát tiltotta meg a felperesnek, hanem a No.1. jelzés használatát. A felperes hivatkozott arra, hogy a Sopro's No.1-et egyértelműen terméknévként használta, azonban ezt nem bizonyította. Ennek ellentmond, hogy a terméknév valamely árut konkrét megkülönböztetésére szolgál. A perbeli esetben ugyanazon terméknév használatát teszi kétségessé azon tény, hogy a vizsgált és reklámozott három termék tartalmát és használatát tekintve eltérő paraméterekkel rendelkezik. A felperes által benyújtott műszaki engedély sem

igazolja, hogy a versenyhatósági vizsgálat időpontjában a Sopro's No.1. terméknév használata a vizsgált termékek vonatkozásában biztosított lett volna a vállalkozás számára. Helytelen volt továbbá a felperes azon érvelése, hogy a vizsgálattal érintett körben (katalógus, szakmai kiállítás, szórólap, termékcsomagolás) a Sopro's No.1. terméknévként egységesen jelent meg. Ezt nem tükrözi a termékek csomagolási módja (elkülönült szín, betűnagyság, különsáv), továbbá a No.1. önmagába való szerepeltetése (kiállításon, csomagoláson).

A Tpv. a kötelező jogharmonizációs előírásoknak megfelelően került megalkotásra és módosításra, és ezáltal a versenyhatóság annak alkalmazása során az európai közösségi jogra is figyelemmel volt. A perben a felperes a RSZ 28. Cikkébe ütköző jogellenes korlátozást megvalósító döntésként értékelte az alperesi határozatot - a jogsértő magatartástól eltiltását -, és a részletesen elemzett európai bírósági esetjogra alapítottnan sérelmezte annak jogszerűségét azzal, hogy a terhére megállapított jogsértés következtében alkalmazott joghátrány alaptalan, szükségtelen és aránytalan.

Az elsőfokú bíróság a közösségi bírósági döntéseket elemezve arra a megállapításra jutott, hogy a Tpv. 8.§-ába ütköző jogsértő magatartás miatt alkalmazott szankció nem volt eltúlzott, amellyel a másodfokú bíróság is egyetért, és az ezt vitató felperesi fellebbezési okfejtést is figyelembevéve nem tartotta a RSZ rendelkezéseibe ütközőnek a versenyhatósági határozatot. A közösségi jogi jogközelítési kötelezettséget értékelve a No.1. ténylegesen megnyilvánuló közléstartalmával, annak megjelenítési módjával megtévesztésre alkalmas összefüggést sugall a hazai fogyasztó számára. Az európai uniós tagságot követően megjelenő egyre bővülő árukínálat következtében a magyarországi fogyasztók érzékenysége növekedett. E tekintetben a versenyhatóság részéről értékelendők a nyelvi, kulturális, szociális eltérések, amelyre lehetőséget teremt a RSZ. Ennek eredményeként a versenyhivatal a tagállami sajátosságokból eredően a RSZ 153. Cikkével összhangban álló, fogyasztóvédelmet érintő közérdeket szem előtt tartva, a perbeli esetben a jogsértő magatartás megállapítása mellett a vizsgált körben eljárva jogszerűen vonta le jogi következtetéseit a felperessel szemben alkalmazandó joghátrány vonatkozásában. Az alperes intézkedése nem jelent szükségtelen és aránytalan korlátozást a perbeli termékeknek más országokban való forgalmazása tekintetében, hiszen nem tiltotta ki az árút a piacról, a terméknév használatát nem tiltotta meg, hanem csak a megtévesztő jelentés tartalmat hordozó No.1. jelzés feltüntetésének mellőzését írta elő azzal, hogy az ne jelenjen meg a magyar fogyasztók megtévesztésére alkalmas módon. A fogyasztói tájékoztatás rendeltetéséből adódóan a termékeket a csomagolásuk külseje és az azon lévő jelek együttesen jelenítik meg. Ezért az e

vonatkozásban megállapított jogsértés jellegét és megvalósulási módját tekintve az ahhoz leginkább igazodó szankció kiválasztásának tekinthető a No.1. jelzés feltüntetése mellőzésének elrendelése. Ez nem tekinthető eltúlzottnak azért sem, mert a jogsértés elkövetése óta eltelt hosszú időben a felperes a megjelenítés megváltoztatása iránt (a magyar piacot érintően) a szükséges üzleti lépéseit előkészíthette, megtervezhette. Nem hagyható figyelmen kívül, hogy az alperesi határozat végrehajtását az elsőfokú bíróság felfüggesztette, így közel három év állt rendelkezésre, hogy a felperes ésszerű intézkedéseivel a legoptimálisabbra csökkenthesse a versenyhatósági intézkedés megvalósításának következményeit. Az alperes a jogsértő magatartás megszüntetését leghatékonyabb módon elősegítő intézkedést alkalmazott szankcióként, amely a felperes által megjelölt tények, körülmények és mérlegelése mellett sem tekinthető szükségtelennek és aránytalannak.

A másodfokú bíróság álláspontja az, hogy jogszerű volt mind az alperes, mind az elsőfokú bíróság megközelítése a vizsgált No.1. jelentés tartalmát illetően. Ezzel szemben a felperes részéről megjelölt tartalmi igazolhatóságot befolyásoló tényezők, valamint az átcsomagolással és átcímkezéssel összefüggésben kalkulált költségek együttesen sem támasztják alá, hogy a versenyhatóság döntése a RSZ-nek az áru tagállamok közötti szabad áramlásáról szóló alapvető rendelkezéseibe ütközne. Ezért a Tpvt. 8. §-át sértő, a fogyasztók megtévesztését eredményező felperesi magatartás értékelése helytálló volt mind a versenyhatóság, mind az elsőfokú bíróság részéről.

Mindezek folytán a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 254. §-ának (3) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság érdemben helytálló ítéletét helybenhagyta (lényegében helyes indokai folytán).

A Fővárosi Ítéltábla a sikertelenül fellebbező felperest az alperes másodfokú perköltségének megfizetésére a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése alapján kötelezte, míg a tárgyi illeték-feljegyzési jog ellenére a felperes a fellebbezési illetéket leróta, ezért annak viseléséről a Fővárosi Ítéltáblának rendelkeznie nem kellett.

Budapest, 2007. évi április hó 04. napján